Stad Gods

Inspiratie van de Augustinessen van Sint-Monica

Zaligsprekingen

Wie vrede brengt, is een kind van God

JAARTHEMA: DE ZALIGSPREKINGEN | JAARGANG 85 - NR.5: *mei/juni 2019*

In dit nummer

3 **Een goed begin** - Mariella Oberndorff

4 **Zaligsprekingen** - het thema toegelicht

6 **Wie vrede brengt** - Yvonne Peyresaubes

8 **Kloosterpost** - nieuws uit eigen huis

10 **In gesprek met** *Wilco van Bokhorst* - Rachelle van Andel en Chris van Wieren

13 **Met Augustinus mee** - Ingrid van Neer-Bruggink

14 **'Laat de vrede van Christus heersen in uw hart'** - Erik Borgman

17 **Zing!** - Marie Hansen-Couturier

18 **ZinneBeeld** - Marleen Hengelaar-Rookmaaker

20 **Ondersteun de ToekomstAcademie** - Marwan

21 **Kloostercolumn** - Nadia Kroon

22 **Beeldverhaal** - Nazrina Rodjan

24 **Op de koffie met** *Jan Franken* - Rachelle van Andel en Evelien Plaisier

Op de cover: Miniscule Blue Helmets on a Massive Quest - kunstproject van Pierre Derks. Foto gemaakt aan de kust door Anneliek Plugge.

Jaargang 85, nummer 5, mei/juni 2019

Uitgever:
Zusters Augustinessen van Sint-Monica
Klooster Casella
Postadres: Waterstraat 2, 3511 BW Utrecht
Telefoon klooster Utrecht 030 - 2332541
Telefoon administratie 030 - 2430538
E-mail administratie:
maandblad@zustersaugustinessen.nl
www. zustersaugustinessen.nl
www.casella.nl

Doel: Met Stad Gods willen wij mensen betrekken bij wat ons inspireert. Stad Gods wordt gelezen door mensen die ons een warm hart toedragen en/of belangstelling hebben voor de augustijnse spiritualiteit. Via Stad Gods zijn en blijven zij verbonden met ons en het gedachtengoed van onze gemeenschap.

Hoofd- en eindredactie:
Hoofdredactie: Marie Madeleine Maas
Eindredactie: Lieke Weima

Ontwerp en beeldredactie:
Tegenwind grafisch ontwerpbureau, Roelant Meijer

Opmaak en druk: Joh. Enschedé Amsterdam

Redactiesecretariaat: Evelien Ouwehand

Redactie: Rachelle van Andel, Erik Borgman, Anne Nij Bijvank, Evelien Plaisier, Emma van der Sloot, Chris van Wieren

Aan dit nummer werkten mee: Wilco van Bokhorst, Marie Hansen-Couturier, Jan Franken, Marleen Hengelaar-Rookmaaker, Nadia Kroon, Marwan, Ingrid van Neer-Bruggink, Mariella Oberndorff, Yvonne Peyresaubes, Nazrina Rodjan

Fotografie: Pierre Derks CC (p.4), Roelant Meijer (p.3,10,14,17,21,24), Anneliek Plugge CC (cover)

Vriend worden en dit blad ontvangen?
Stad Gods verschijnt zes maal per jaar, in een oplage van 10.000 per editie.
Vrienden van de zusters augustinessen die ondersteunen met minimaal €10,00 per jaar, ontvangen Stad Gods automatisch. Als u dit blad ook wilt gaan lezen, maak genoemd bedrag dan over op NL76 INGB 0003 8244 29 ten name van Administratie tijdschrift Stad Gods Utrecht, onder vermelding van 'Nieuwe lezer' en uw volledige adres.

Een goed begin

Vrede brengen, wie wil dat nu niet? Maar wat kan ík nu?
Ik weet dat ik door zo te reageren meteen met de handen over elkaar aan de kant ga staan, kijkend naar wat de wereld allemaal doet. En weet dan ook vrijwel onmiddellijk: dit werkt niet! Wat dan wel? Een houding van zachtmoedigheid misschien? Dat je geen machtsmiddelen gebruikt om tot je doel te komen? Dat je het van jezelf verdragen moet dat je niet altijd slaagt in je opzet? Moeilijk, maar realiteit.

Soms laat ik dingen liggen, kijk ik weg, ontwijk mensen. Dat lijkt zachtmoedig, maar het is misschien vooral 'soft' en niet zozeer moedig. Als ik wel de goede houding vind, dan kan ik woorden van vergeving aangereikt krijgen. Als ik het goede moment heb weten te kiezen, kan ik – minstens zo belangrijk – een ander die woorden aanreiken. Is dat de weg die een kind van God past? De weg naar de vergeving kan lang en lastig zijn. Ze vraagt om volhardende zachtmoedigheid, omdat ik als mens weet dat ik zelf op vergeving ben aangewezen. Ik kan vergeving niet afdwingen. Maar als het ervan komt, dan mag ik ervaren dat ik kind ben van de Vader die oneindige erbarming heeft met ieder mensenkind. Ook met mij.

Ik moet nu denken aan twee groepen die elkaar ontmoetten bij het einde van de stille tocht die gehouden werd voor de slachtoffers van de aanslag in Utrecht. Fans van FC Utrecht en de moslimgemeenschap vulden elkaar aan met hun spandoeken. 'Utreg buigt nooit' en 'Vrede met de mensheid'. Ze kwamen bij elkaar staan en het werd één spandoek. Ze straalden samen uit: 'Laat gewoon zien dat we één zijn. Ook als stad.' Dat doet iets met mensen, zoals die fan van FC Utrecht tegen de verslaggever zei: 'Het gebeurde spontaan, het kan toch niet mooier.' Dat zijn woorden die onze wereld troost bieden. Samen bewonen we deze wereld: laten we er zuinig op zijn, opdat nog veel kinderen van God er van mogen genieten!

Mariella Oberndorff, algemeen overste

Miniscule Blue Helmets on a Massive Quest - kunstproject van Pierre Derks.
Foto gemaakt in Parijs door Pierre Derks.

Aan het begin van de Bergrede (Matteüs 5-7) noemt Jezus verschillende groepen mensen op een bijzondere manier gelukkig. Zij zijn 'gezegenden', zegt Hij. 'Zalig' is vanouds de vertaling. Steeds gaat het om paradoxen, schijnbare tegenstellingen.

Wie vrede brengt, is een kind van God

'Zalig de vredesbrengers, want zij zullen kinderen van God genoemd worden', zegt Jezus (Matteüs 5,9). Geen duidelijke paradox als in de eerdere nummers (wie beseft arm te zijn, ontvangt overvloed; wie verdrietig is, vindt troost; wie ruimte geeft, krijgt macht; wie barmhartig is, vindt barmhartigheid). Vrede is iets goddelijks en wie het brengt, is als God: dat klinkt logisch. Jezus wordt door de christelijke traditie 'vredevorst' genoemd. Toch zegt Hij volgens het evangelie: 'Ik ben geen vrede komen brengen, maar een zwaard' (Matteüs 10,34; Lucas 12,51). Zijn we toch weer bij een paradox. Paus Franciscus sprak ooit van een onrust die vrede geeft. Het ongeduld over het uitblijven van Gods rijk is de gestalte van de vrede die komt met de zekerheid dat we in dat ongeduld een kind van God zijn. (EB)

Bij het beeld in dit nummer:

Troepen van de VN-vredesmacht worden wereldwijd ingezet bij vredesoperaties. Dat is niet altijd makkelijk, en het gaat ook niet altijd goed. Pierre Derks nam in 2009 het initiatief om speelgoedsoldaatjes te voorzien van een blauwe helm en deze door vrijwilligers over de wereld te laten verspreiden. Zo richt hij op kunstzinnige wijze de aandacht op de rol van deze vredesbewaarders. (RM)

Wie vrede brengt

Yvonne Peyresaubes

’Zij ontmoeten elkaar, genade en waarheid, gerechtigheid en vrede: zij kussen elkaar’ (Psalm 85, 11).
Dit bidden wij met de psalmist in een vers dat doet vermoeden: vrede is niet los verkrijgbaar! Het beeld van twee wezens die elkaar omhelzen en kussen moet ons ervan overtuigen, meer dan lange toespraken en redeneringen, dat gerechtigheid en vrede niet te scheiden zijn. Zij hebben allebei met eenzelfde verlangen te maken: het verlangen dat ieder mens tot haar of zijn recht mag komen en niet als een rivaal wordt gezien, maar als een gelijke met wie te spreken valt. En dat is niet vanzelfsprekend.

Vredestichters

Vanochtend, net als elke dag, zag ik dreigende titels in de krant. Overal onrust, oorlogen die tot wraaknemingen zullen leiden… We worden overspoeld door geluiden en beelden van geweld. Het is alsof een neiging tot agressie altijd aanwezig is, sterker dan onze bekwaamheid tot vrede. En toch mogen we over die bekwaamheid niet wanhopen, ondanks alle negatieve ervaringen uit de persoonlijke en de grote geschiedenis. Vrede vraagt om inspanning. Zij moet bevochten worden. Het begint met het overwinnen van argwaan en vrees. In de ander niet meer een vijand zien, maar een medemens. Het evangelie spreekt over ‘vredestichters’ (Matteüs 5,9). ‘Stichters’ noemen wij mensen die iets tot stand brengen: een onderneming, een beweging. Zoiets vraagt om inventiviteit, om een visie en ook om een sterk doorzettingsvermogen dat je in staat stelt moeilijkheden en teleurstellingen te overwinnen zonder de visie op te geven. Je moet de hoop levend kunnen houden dat het ideaal waar je je krachten aan wijdt de moeite waard is. Václav Havel, iemand die ondanks alle tegenwerkingen en gevaren voor gerechtigheid en waarheid bleef vechten, schrijft: ‘Hoop is niet de overtuiging dat dingen goed zullen komen, maar de zekerheid dat iets zin heeft, ongeacht of het goed zal komen.’

Uit dezelfde mond klinkt zegen en vervloeking, dat kan toch niet goed zijn?

Dan kunnen wij kinderen van God genoemd worden

Betrouwbare woorden
Het psalmvers vraagt ook onze aandacht voor waarheid. Dan gaat het niet om het eisen van een 'gelijk' dat ik koste wat kost wil verdedigen. Als Jezus zegt 'Ik ben de waarheid' (let op, niet: ik héb de waarheid), dan bedoelt hij daarmee de betrouwbaarheid van zijn eigen persoon. Je kunt blijvend op hem bouwen. Hij bedriegt je niet.

Woorden kunnen kwetsen, verwonden, doden zelfs. De apostel Jacobus (3,10) verbaast zich daarover: 'Uit dezelfde mond klinkt zegen en vervloeking, dat kan toch niet goed zijn?' In onze tijd vinden vervloekingen, beledigingen, valse of terechte beschuldigingen hun weg langs allerlei kanalen. Het zijn vaak geen doordachte beweringen, maar uitingen van woede of angst. Die stichten verwarring. En wij verlangen naar wijze mensen die ons helpen het ware van het valse te onderscheiden.
Woorden van vrede, beweringen die vrede stichten: die moeten goed doordacht en diep geworteld zijn. Saint-Exupéry, een Franse schrijver, vergelijkt de vrede met een boom. De boom vindt voedsel in de aarde, maar heeft licht nodig om te groeien. 'Met zijn wortels in de aarde geplant, met zijn takken naar de sterren reikend, is de boom een weg van uitwisseling tussen de sterren en ons mensen.' Is dat niet wat de psalmist bedoelt, die ook hemel en aarde bij elkaar brengt in een wonderlijke uitwisseling? De psalmist leert ons waar wij op moeten letten in ons omgaan met elkaar: genade, gerechtigheid, waarheid, verlangen naar vrede. 'Dan wast waarheid op uit de aarde, reikt gerechtigheid neer van de hemel' (Psalm 85,12).

Vrede is een opdracht, maar ook een belofte. 'Vrede op aarde voor alle mensen die God liefheeft', zingen wij de engelen na. Deze belofte, zichtbaar en tastbaar geworden in de persoon van Jezus, wordt niet met het geweld van wapenen tot stand gebracht, maar langs de zachtmoedige weg van geduld en dienstbaarheid. Dat is een weg die ons op de Eeuwige doet lijken. Als we die weg gaan, dan kunnen wij kinderen van God genoemd worden.

Yvonne Peyresaubes is augustines van Sint Monica en woont in het klooster Monicahof te Someren.

Kloosterpost

Samengesteld door Marie Madeleine Maas en Anne Nij Bijvank

Buurtgenoot

Iedere dag liep er een oudere man voetje voor voetje het labyrint in onze tuin achter de boerderij. Op een dag raakte ik met hem in gesprek. Hij revalideerde in een revalidatiecentrum dichtbij. Vlak na zijn operatie kon hij maar een klein stukje lopen en haalde hij het niet om het hele labyrint te lopen. Langzamerhand ging het beter. Hij wilde ons graag zeggen dat hij zo dankbaar was voor dat labyrint en het stiltehuisje en noemde deze plek een plaats van heil.
Het labyrint is een uitnodiging: voor kinderen om het hollend af te leggen, voor onze gasten om hen te helpen dichtbij zichzelf te blijven of te komen. Iedereen vindt er blijkbaar een weg van betekenis in. De oudere man zie ik niet meer, maar onze plek heeft hij vast en zeker in zijn hart gesloten! (MM)

Aspirant-leden

In januari gingen Milou en Nadia naar de eerste les van een cursus Kerkgeschiedenis. De cursus werd gegeven voor aspirant-religieuzen in het stadsklooster San Damiano in Den Bosch. Milou en Nadia worden in mei aspirant-lid bij ons, augustinessen.
Via de cursus kunnen ze andere jonge religieuzen ontmoeten in eenzelfde fase van hun vorming. Dat is belangrijk, omdat het vaak gaat om eenlingen uit verschillende kloosters. Milou en Nadia ervaren het als een verrijking in die vaak onzekere zoektocht binnen hun roeping. (MM)

Crèche des Augustines

Arnouville les Gonesse is een plekje in Frankrijk waar voor veel zusters nog een stukje van hun hart ligt. In 1959 openden we daar een klooster. Onze stichter zei: 'Ga maar leven, dan ontdek je vanzelf wat op die plek nodig is.' En zo was het! Heel snel werd een crèche geopend voor de kinderen uit de buurt.
Nu, tien jaar na het vertrek van de zusters uit Frankrijk, ontvingen we een brief. De gemeente en de organisatie die ons opvanghuis voor dakloze vrouwen, meisjes en kinderen hebben overgenomen, zouden opnieuw een crèche openen, naar ons vernoemd. Drie zusters gingen ernaartoe, gewapend met zelfgemaakte knuffelberen voor de kinderen. Alles was geregeld, van treinkaartjes tot hotel, de maaltijden, het vervoer en de begeleiding ter plekke. Het was hartverwarmend om alle bekenden weer te zien en te ervaren dat het werk doorgaat met enthousiaste, bevlogen mensen. (ANB)

Ons kloostertje in Noordwijk

Jarenlang mochten we gebruik maken van een leegstaande pastorie in Noordwijk, een prachtplek met zee, duinen, zonsondergangen, fiets- en wandelroutes. 's Zomers gingen we er op vakantie, in de wintermaanden kwamen we er voor themadagen en om er even uit te zijn met een groepje zusters. We hebben afscheid genomen van dit mooie verblijf, omdat het voor steeds meer zusters niet meer lukte om er te komen. De beheerders van het pand (van Palliam; netwerk voor zingeving en levenskunst) kwamen met een paar trouwe vrijwilligers op bezoek in ons klooster in Utrecht. Ze vertelden van hun plannen met de pastorie en kwamen ook nog met een mooi cadeau, als herinnering aan een fijne periode in ons leven. (ANB)

Belijdenissen van een wereldverbeteraar

In gesprek met Wilco van Bokhorst

Rachelle van Andel en Chris van Wieren
Foto: Roelant Meijer

Aan de hand van citaten van Augustinus gaat Stad Gods het gesprek aan met mensen uit de kring rondom de zusters en daarbuiten. We vragen daarbij om een reactie op de citaten. Het resultaat is meer een gesprek dan een interview, een gesprek zelfs dat een persoonlijke belijdenis mag worden. Deze keer: Wilco van Bokhorst, coördinator bij Fair Wear Foundation.

Op het snijvlak van bedrijfsleven en mensenrechten zet Wilco zich in voor een eerlijke en rechtvaardige kledingindustrie. Hij begeleidt en controleert kledingmerken die willen veranderen, zodat ze kunnen groeien naar een kledinghandel zonder uitbuiting. 'De mondiale kledingwereld is als rechtsgebied nog niet zo ontwikkeld, want er zijn geen strakke wetten of verdragen die uitbuiting door bedrijven op internationaal vlak verbieden. Je ziet hier wel verandering in komen. Bedrijven snappen dat er iets goed mis is en willen ook veranderen. Maar dat is lastig, want de keten is zo lang dat niemand het overzicht heeft. Door de globalisering is alles met alles verbonden, wat we hier doen heeft effect op wat daar gebeurt en andersom. Het gaat niet in één keer goed. Soms denken we dat het goed zit, maar blijkt het toch anders te zijn. Daarom zeggen we tegen bedrijven: het is een leerproces, blijf ontwikkelen en blijf betrokken.'

Citaat 1:

Kan iemand mij zeggen wie er niet afgemat is van het werken of van het piekeren? Mens, kom tot jezelf!

'Een tijd geleden zat ik thuis zonder werk. Dat vond ik verschrikkelijk. Alsmaar een afwijzing op sollicitaties. Waar haal je dan nog de motivatie vandaan om door te gaan? Toch denk ik met een zekere warmte terug aan die periode, omdat ik het gevoel had dat ik gelouterd werd door God. Het heeft mij geholpen om de juiste vragen te stellen: waar doe ik het voor, waar richt ik mij op? We leven in een maatschappij waarin je niet afhankelijk bent van anderen, zelfs als je een uitkering hebt. Maar wat is er erg aan om te leren afhankelijk te zijn van anderen en hulp te vragen? Je geeft heel veel liefde, maar soms moet je dat ook vragen en kwetsbaar zijn. Die tijd heeft mij wel geleerd om gericht te blijven op God, hoop te houden en dankbaar te zijn.'

Citaat 2:

Ik weet wat liefde is, maar als je me vraagt wat liefde is, kan ik geen antwoord geven

'In onze kerk voeren we nu gesprekken over gender en homoseksualiteit. Het is makkelijk om te zeggen 'Jezus zegt dat je liefdevol moet zijn', maar om dat concreet te maken is moeilijker. Misschien is het ook helemaal niet erg om met je mond vol tanden te staan als het over liefde gaat. Liefde kun je ook geven, dat hoeft niet met heel veel woorden.

Het mooie aan onze tijd vind ik dat we er steeds meer vanuit gaan dat het goed en prima is wie je bent. Vroeger probeerden we in de kerk perfect te zijn en te voldoen aan alle regels. Dan krijg je een gemeenschap die wel heilig probeert te zijn, maar helemaal niet heilig meer is. Want we vertellen elkaar niet meer onze kwetsbaarheden of wat er mis gaat. Dan is er minder ruimte voor liefde, ruimte om te oefenen en te leren met elkaar.

Ook als het over rechtvaardigheid of duurzaamheid gaat, zijn we snel geneigd om zwart-wit te denken: iets is goed of niet goed. We nemen gemakkelijk iemand de maat wanneer hij of zij zegt zich te baseren op bepaalde principes of waardes, terwijl we elkaar juist moeten aanmoedigen om bewuste keuzes te maken. Dan kan je ervaringen delen en ook eerlijk zijn over de dingen die niet lukken. Die lerende houding geeft veel minder frustratie en meer ontspanning.'

Citaat 3:

De tijden zijn wat wij er van maken

'Het afgelopen jaar ben ik bezig geweest met de vraag: hoe wil ik mijn leven leiden en wat is daarin belangrijk? Jezus zegt: zoek eerst het koninkrijk van God, de rest zal je gegeven worden. Is dat daadwerkelijk het belangrijkst voor mij? Blijkt dat ook in mijn werk? Mensen zeggen vaak dat ik goed werk doe, maar ik zit ook dagen achter de computer. Dat voelt niet altijd even nuttig.

Het koninkrijk van God zoeken is een opdracht, maar het geeft ook hoop. Wij zijn de tijden! God vraagt ons om het koninkrijk samen met hem vorm te geven. Focus ik mij dan daarop, of niet? Uiteindelijk is dat het mooiste wat er is, je in te zetten voor de mensen waarover Jezus zegt: toen heb je mij gezien en geholpen. Het gaat niet om telkens meer, groter en beter, maar echt om de verbondenheid met elkaar.'

Met Augustinus mee

Er is niemand die geen vrede wil, maar niet iedereen wil aan het werk voor gerechtigheid. Vraag alle mensen of ze vrede willen en iedereen zal antwoorden: 'Ja, dat wil ik, dat heb ik lief.' Heb dan ook de gerechtigheid lief, want het zijn twee vriendinnen die elkaar kussen.
Wil je dus tot vrede komen, beoefen dan de gerechtigheid.

Augustinus, preek over psalm 84 (85),11
bewerkt door Ingrid van Neer-Bruggink

Miniscule Blue Helmets on a Massive Quest - op de gang van Casella wordt een van de mini-blauwhelmen geïnspecteerd door huispoes Monnie. Foto gemaakt door Roelant Meijer.

‘Laat de vrede van Christus heersen in uw hart’ (Kolossenzen 3,15)

Erik Borgman

‘Zij beweren dat het goed gaat, maar het gaat helemaal niet goed’, zegt de profeet Jeremia (6,14). Het is een verstrekkend verwijt, dat de profeten en priesters ‘Vrede, vrede!’ roepen terwijl er geen vrede is. Zo doen ze hun werk niet. Ze genezen de wonden die geslagen zijn door allerlei vormen van geweld niet, maar dekken ze alleen toe. De wonden blijven open.

Onvrede blootleggen

Het is een lastige paradox: voor waarachtige vrede moet eerst de onvrede aan het licht komen. Maar het oprakelen van tegenstellingen kan ze juist ook versterken. Waar geweld pas recent geluwd is, kan het opnieuw de kop opsteken als wordt herinnerd aan de pijn en verzoening geëist wordt. Onlangs werd mij in een gesprek met mensen die zijn getraind op het stichten van vrede in conflictgebieden weer eens duidelijk hoe belangrijk het is om te breken met de gedachte dat er genoegdoening moet komen voor het aangedane leed. Dat jaagt het conflict opnieuw aan. Wie heeft het meeste leed te verduren gehad? Wie heeft dus het meeste recht op compensatie? Wel moet het leed erkend worden. Alle leed, door wie ook berokkend en aan wie ook aangedaan. Anders gezegd: de wil bij alle partijen om vrede te sluiten en met het oog daarop over de eigen schaduw heen te springen is een belangrijke voorwaarde. En de erkenning door alle partijen niet alleen slachtoffer, maar ook schuldige te zijn.

Vrede brengen

Toch kan vrede ook eenzijdig worden bewerkstelligd. Op 1 december 1955 weigerde Rosa Parks (1913-2005) als zwarte vrouw haar zitplaats in de bus af te staan aan een witte medepassagier, zoals de wet van de Amerikaanse staat Alabama voorschreef. Parks betaalde ook de boete die haar hiervoor werd opgelegd niet en liet zich arresteren. Zo bracht zij aan het licht dat er tussen witten en zwarten in de Verenigde Staten geen vrede heerste en onder de oppervlakte

Voor waarachtige vrede moet eerst de onvrede aan het licht komen

Er werd 'Vrede, vrede!' geroepen, maar er was geen vrede

van de wet geweld en onderdrukking schuilging. Er werd 'Vrede, vrede!' geroepen, maar er was geen vrede.
De actie van Rosa Parks werd het startsein voor de zwarte burgerrechtenbeweging. Onder leiding van dominee Martin Luther King (1929-1968) boycotten mensen in Montgomery de bus en dwongen zo de busmaatschappij het onderscheid tussen witte en zwarte passagiers af te schaffen. De zaak van Rosa Parks was ondertussen voor het hooggerechtshof gebracht, die de rassenscheiding ongrondwettelijk verklaarde.
Rosa Parks was een vredebrenger. In haar kielzog werden Martin Luther King en grote delen van de zwarte bevolking dat ook. Zij klaagden niet alleen de schijnvrede aan, zij zagen er ook eenzijdig vanaf om genoegdoening te eisen voor hun lijden. Er was alle reden voor, maar zij weigerden de witte bevolking van de Verenigde Staten als vijand te beschouwen. Zij probeerden niet de rollen van de onderdrukkers en de onderdrukten om te keren, maar richtten zich op een samenleving waarin, zoals Martin Luther King het in zijn beroemde *I Have A Dream*-toespraak zou formuleren, 'de kinderen van voormalige slaven en de kinderen van voormalige slavenhouders in staat zullen zijn plaats te nemen aan de tafel van broederschap.'

Vrede van Christus

Opmerkelijk velen hielden dat ook vol toen de politie met geweld tegen hen optrad en de Ku Klux Klan hun kerken opblies, hun huizen in brand stak en burgerrechtenactivisten vermoordde. Er werd wel gepleit voor tegengeweld, zeker nadat op 4 april 1968 Martin Luther King was doodgeschoten. Maar de meesten slaagden er op wonderbaarlijke wijze in de vrede van Christus te laten heersen in hun hart.

Erik Borgman is lekendominicaan en hoogleraar theologie. Hij is sinds 1999 vaste medewerker van Stad Gods.

Zing!

Marie Hansen-Couturier

De vrede van de aarde en de hemel

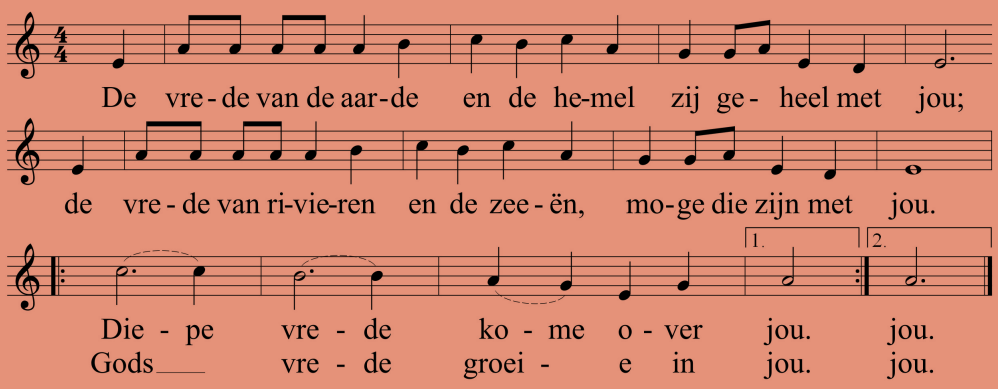

Tekst en muziek uit Guatemala, bewerking: John Bell, Nederlandse tekst: Gert Lubberts
Overgenomen met toestemming van uitgeverij Gooi en Sticht/KokBoekencentrum te Utrecht, uit: Liederen en gebeden uit Iona

Twee maanden geleden verscheen het boek *Groene Theologie*. Het gaat over ecotheologie: over hoe je juist vanuit je geloof zorgvuldig(er) om kunt gaan met alles wat deel uit maakt van Gods schepping. Iets daarvan probeer ik ook door te laten klinken wanneer ik met anderen spreek over hemel, aarde en Gods Koninkrijk. Dat dat niet alleen mensen, maar heel de schepping aangaat: niet voor niets lezen we in Openbaring 21,5 dat God álles nieuw zal maken. Dat komt prachtig terug in dit lied: vrede is al in alles wat God geschapen heeft. Dat zij daar moge groeien en bloeien.

ZinneBeeld

Tekst: Marleen Hengelaar-Rookmaaker
Beeld: Roeli Willekes

Een van de bijbelse beelden voor de Heilige Geest is vuur. Vuur duidt op Gods aanwezigheid in zijn majesteit. Zo was de Sinaï in rook gehuld, 'want de Heer was daarop neergedaald in vuur' (Exodus 19,18). Vuur is ontzagwekkend bij uitstek; het kan hele gebieden in een mum van tijd wegvagen. Vuurtongen maken met Pinksteren zichtbaar dat de discipelen zijn vervuld met de Heilige Geest. Deze vlammetjes roepen ook het vuur in gedachten dat de brandende braamstruik in lichterlaaie zette, van oudsher opgevat als een symbool voor de gelovige. God doet een vuur in ons branden. Hij loutert en heiligt ons, maar verteert ons niet. De Geest brandt het verkeerde in ons weg en vult ons met Gods liefde. Hij zet ons in vuur en vlam, maakt ons enthousiast en 'geestdriftig'. Een mooi beeld voor zulke doorvuurde mensen vind ik deze aquarel van Roeli Willekes.

Marleen Hengelaar-Rookmaaker is hoofdredacteur van www.artway.eu, een informatieve en educatieve website over kunst en geloof. Ze studeerde muziekwetenschap en kunstgeschiedenis en schrijft over muziek, kunst en liturgie.

Ondersteun
de ToekomstAcademie

Stads Gods zet elk jaar één project in de schijnwerpers op deze plek. Dit jaar opnieuw de ToekomstAcademie van Stichting New Dutch Connections, een stichting waar de zusters in Utrecht warme banden mee hebben.
Iedereen heeft toekomstdromen, maar niet iedereen krijgt de kans deze na te jagen. New Dutch Connections inspireert en motiveert jonge (ex)vluchtelingen om opnieuw in zichzelf te geloven en hun sociale en economische zelfredzaamheid te versterken door samen met bedrijven leermodules te ontwikkelen en de jongeren te koppelen aan coaches en maatjes. Met uw bijdrage kunnen nog meer jongeren deelnemen aan de leermodules van de ToekomstAcademie, die o.a. plaatsvinden in de ruimtes van het klooster aan de Waterstraat. ***www.newdutchconnections.nl***

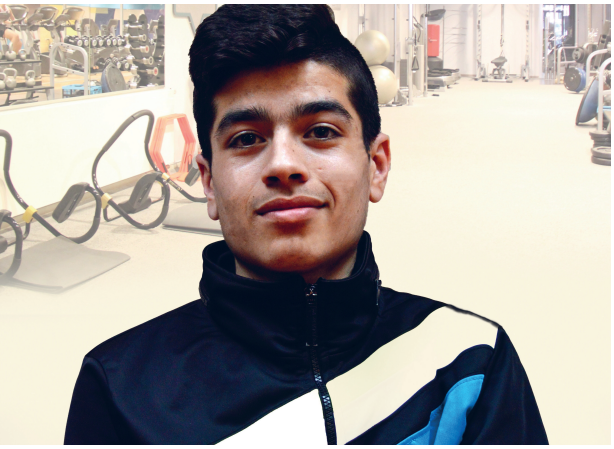

'Dit ben ik... Marwan. Ik ben 18 jaar en geboren in Irak. Toen ik klein was, wilde ik graag fysiotherapeut worden. Dat is niet meer uit mijn hoofd gegaan. Momenteel volg ik een zorgopleiding op het ROC-Midden-Nederland. Daarnaast loop ik stage in een verpleeghuis in Doorn. Ik vind het heel fijn om iets voor andere mensen te kunnen betekenen.

In 2016 heb ik deelgenomen aan een module van New Dutch Connections in Utrecht. De periode daar heeft veel verschil gemaakt. Ik heb vooral op taalgebied een grote ontwikkeling doorgemaakt door het contact met Nederlanders. Door NDC heb ik ook mijn netwerk vergroot en heb ik een bijbaantje gekregen als vakkenvuller bij Albert Heijn. Mijn coach en maatje hebben me goed geholpen bij het onderzoeken van mijn vervolgstappen op schoolgebied. Dankzij hen heb ik de stap kunnen maken naar het ROC. Daar ben ik ze heel dankbaar voor.'

Maak uw gift over op:
NL76 INGB 0003 8244 29

U kunt natuurlijk ook nog steeds geld overmaken voor Papoea, de crisisopvang of daklozenopvang. Vermeld waar uw donatie voor bestemd is, dan zorgen wij dat het geld op de goede plek terecht komt.

Kloostercolumn

Het was december 2012 toen ik voor het eerst een klooster bezocht. Het was koud en nat en donker en ik zat moederziel alleen in het gastenverblijf. En het was ellendig en ik wilde weheheheg!

6,5 jaar later sta ik dan op het punt om 'aspirant-zuster' te worden. Om in te treden in een kloosterorde. Hoe gek kan het gaan.
Een grote stap in mijn leven brengt me altijd acuut in mijmertoestand. Hoe is het zover gekomen? Tja, ergens was dat klooster ook héél mooi. Stilte, rust, prachtige vieringen, een gastenverblijf waar duizenden mensen ruimte vinden om God en zichzelf op het spoor te komen. Ik voelde diep van binnen dat ik thuiskwam. Dat dit mijn plek was om zelf te groeien en aan iets betekenisvols bij te dragen. Dus karde ik stad en land af op ontdekkingstocht en bezocht allerlei kloosters. Ze waren allemaal mooi, maar het was het toch allemaal net niet. Dat komt omdat ik er een beetje gekke ideeën op nahield... Ik wilde inderdaad stilte, bidden en God zoeken. Maar ik wilde ook de wereld in! Met een baan, leeftijdsgenoten, sporten en internetten. En al die andere gekkigheid, die we samengevat leven in de 21e eeuw noemen.
Gelukkig kwam ik Milou en Mireille tegen. Die wisten het wel. Voor gekke ideeën moet je bij de Augustinessen van Sint-Monica zijn.
En ja hoor, na één kennismakingsgesprek was het duidelijk. Dit is de plek. En 11 mei start er een nieuwe ontdekkingstocht. Beste lezers, reizen jullie met me mee?

Nadia Kroon is meelever bij klooster Casella en werkt als kerkelijk werker in Haarlem. Met haar kloosterbezoeken en interviews in het hele land maakt ze de wereld van kloosters onveilig. Ze schrijft daarover op www.kloosterwereld.nl. In Stad Gods schrijft ze over haar leven bij Casella.

Augustinus
een beeldverhaal

Voordat ik gedoopt zou worden besloot ik me met familie en vrienden terug te trekken op het platteland. Mijn vriend Verecundus, een collega uit Milaan, stelde zijn landgoed 'Cassiciacum' ter beschikking. *

Cassiciacum

Door mijn ademhalingsproblemen en pijn in mijn borst is het steeds moeilijker geworden om mijn taak als leraar te vervullen. Maar ik heb nu ook het plan om vrij te zijn en dat maakt van mijn aandoening een perfect excuus. Ik ga mijn onderwijstaak neerleggen.

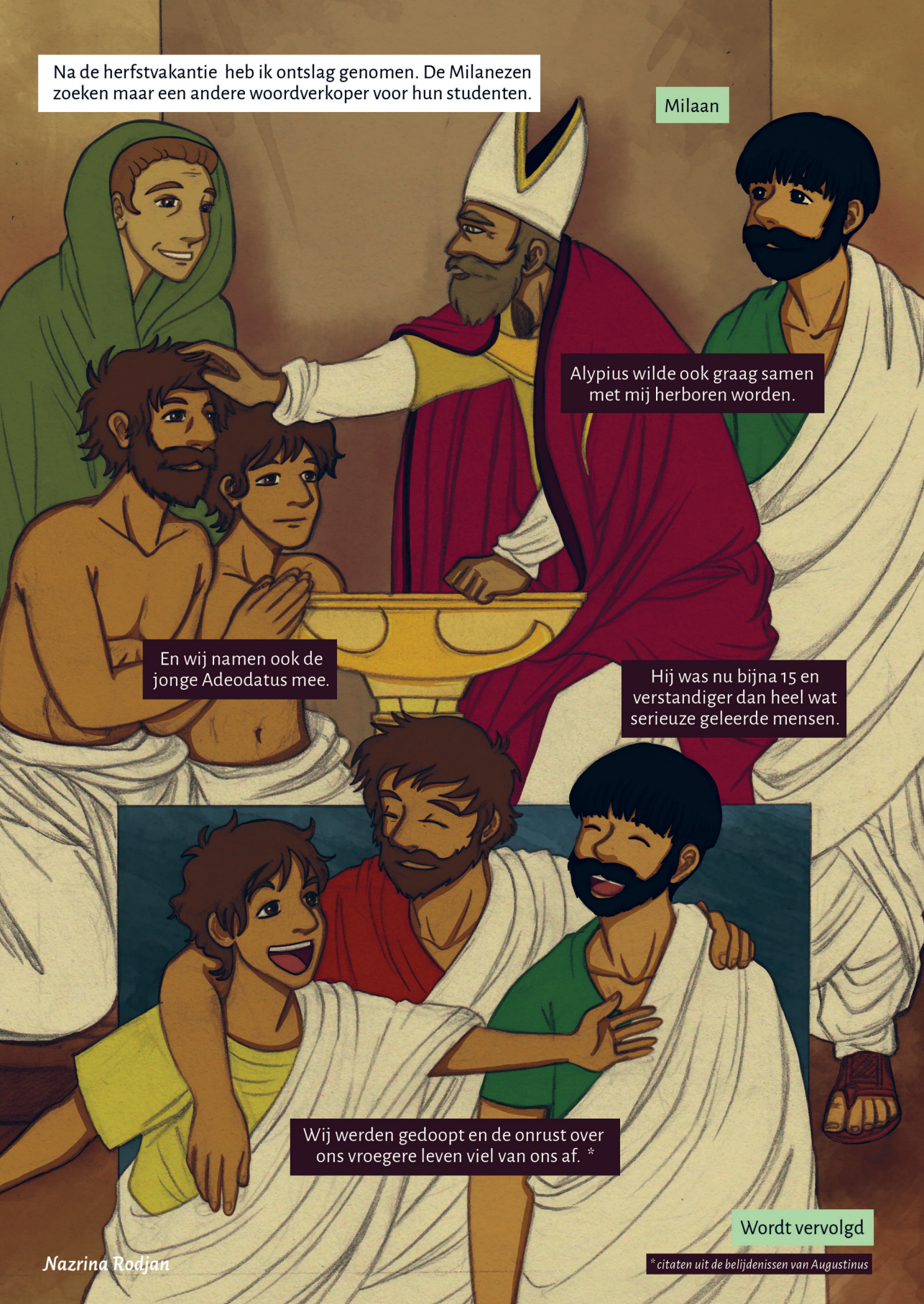
Na de herfstvakantie heb ik ontslag genomen. De Milanezen zoeken maar een andere woordverkoper voor hun studenten.
Milaan
Alypius wilde ook graag samen met mij herboren worden.
En wij namen ook de jonge Adeodatus mee.
Hij was nu bijna 15 en verstandiger dan heel wat serieuze geleerde mensen.
Wij werden gedoopt en de onrust over ons vroegere leven viel van ons af. *
Wordt vervolgd
Nazrina Rodjan
* citaten uit de belijdenissen van Augustinus

Op de koffie met **Jan Franken**

Rachelle van Andel en Evelien Plaisier
Foto: Roelant Meijer

‘Toen ik bij Meisjesstad werkte kwam ik al snel in contact met Casella. Of ik niet een keer mee wilde doen met een viering op vrijdagavond in de stijl van Taizé ? Ik ben eerst mee gaan vieren, en toen deelden de zusters al snel hun droom over een klooster gericht op jonge mensen. Natuurlijk wilde ik wel meedenken. Van het een kwam het ander. Inmiddels ben ik geassocieerd lid en werken we op alle mogelijke manieren samen.

De koppeling tussen geloven en bezig zijn voor mensen die dat kunnen gebruiken, dat spreekt me aan. Zelf probeer ik ook altijd die verbinding te leggen. De actualiteit van het gedachtegoed van Augustinus raakt mij. Op het moment dat je stil bent, dan open je je voor de taal van het hart en dan luistert God. Dat is iets wat ik bij Casella kan ervaren.’